"വചനം പ്രഘോഷണം നിർത്ത മനുഷ്യൻ"

(സൺഡേ സ്കൂളിൽ അവതരിപ്പിക്കാൻ പാകത്തിലുള്ള 7 മിനിറ്റ് ദൈർഘ്യമുള്ള നാടകം)

കഥാപാത്രങ്ങൾ (5) - ആഖ്യാതാവ് / കഥാകാരൻ (ശാന്തവും ചിന്താകുലവുമായ ശബ്ദം), സുരേഷ് (ലളിതനായ മനുഷ്യൻ, സന്തോഷവാൻ, വിശ്വാസത്തിൽ തീക്ഷ്ണതയുള്ളവൻ), കൂട്ടുകാരൻ (മണി / യുവത്വത്തിന്റെ പ്രതിനിധി) (എല്ലാം നിരീക്ഷിക്കുന്ന, ഭാവങ്ങൾ എളുപ്പത്തിൽ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നയാൾ), ഭാര്യ (ശാന്തതയും ദൃഢതയുമുള്ളവൾ), യുവാവ് (സുരേഷ് വഴി വിശ്വാസത്തിൽ വളർന്നുവന്ന തലമുറയെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു)

രംഗം **1:** ഒരു ലളിതമായ തുടക്കം **(1** മിനിറ്റ്**)**

[സ്റ്റേജ് ക്രമീകരണം: ഊഷ്മളമായ വെളിച്ചം. സുരേഷ് യാത്ര ചെയ്യുന്നതുപോലെ വളരെ ഉന്മേഷത്തോടെ നടക്കുന്നു. കൂട്ടുകാരൻ പുറകെ തന്നെയുണ്ട്.]

ആഖ്യാതാവ് (മൃദുവായി): ചില മനുഷ്യർ വിജയത്തിന് പുറകെ ഓടുന്നു...
ചിലർ സുഖസൗകര്യങ്ങൾക്ക് പുറകെ ഓടുന്നു... പക്ഷേ വേറെ ചിലരുണ്ട്...
അവർ ദൈവത്തിന് പുറകെ മാത്രം ഓടുന്നവരാണ്.

കൂട്ടുകാരൻ (ജിജ്ഞാസയോടെ): സുരേഷേ... നീ എന്തിനാ ഇങ്ങനെ എപ്പോഴും എങ്ങോട്ടെങ്കിലും ഒക്കെ യാത്ര ചെയ്തുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നത്?

സുരേഷ് (പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ട്): കാരണം മനുഷ്യർ എല്ലായിടത്തുമുണ്ട്...
ദൈവം അവർക്കായി അവിടെയൊക്കെ കാത്തിരിക്കുന്നുമുണ്ട്.

കൂട്ടുകാരൻ: പക്ഷേ ചിലപ്പോഴൊക്കെ നിന്റെ കയ്യിൽ വണ്ടിക്കുലിക്ക് പോലും പൈസ ഉണ്ടാകാറില്ലല്ലോ!

സുരേഷ് (ഉച്ചത്തിൽ ചിരിച്ചുകൊണ്ട്): അതിനെന്താടാ, എന്റെ ദൈവത്തിന്റെ കയ്യിൽ ആവശ്യത്തിന് ഉണ്ടല്ലോ!

ആഖ്യാതാവ്: അവന് സ്വന്തമായി ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല... പക്ഷേ അവൻ മറ്റുള്ളവർക്കായി എല്ലാം നൽകി.

രംഗം **2:** പ്രവൃത്തിയിലെ വിശ്വാസം **(1.5** മിനിറ്റ്**)**

[വെളിച്ചത്തിന് തെളിച്ചം കൂടുന്നു. യാത്ര ചെയ്യുന്നതും ശുശ്രൂഷ ചെയ്യുന്നതുമായ ചലനങ്ങൾ.]

കൂട്ടുകാരൻ: ഇന്ന് നമ്മുടെ കയ്യിൽ യാത്ര ചെയ്യാൻ പൈസ ഒട്ടുമില്ലല്ലോ...

സുരേഷ് (ശാന്തമായി): നമുക്ക് ആദ്യം ഒന്നു പ്രാർത്ഥിക്കാം.
[ഒരു ചെറിയ നിമിഷം — രണ്ടുപേരും തല ചെറുതായി താഴ്ത്തി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു]

കൂട്ടുകാരൻ: പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടും ഒന്നും കിട്ടിയില്ലെങ്കിലോ?

സുരേഷ്: കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ നമ്മൾ ഇവിടെത്തന്നെ നിൽക്കും.
ഇനി കിട്ടുകയാണെങ്കിലോ... നമ്മൾ യാത്ര തിരിക്കും.

[ഒരു നിമിഷം — പ്രതീകാത്മകമായി "പണം ലഭിക്കുന്ന" രംഗം]

കൂട്ടുകാരൻ (അത്ഭുതത്തോടെ): ദാ പൈസ ഒത്തു വന്നിരിക്കുന്നു!

സുരേഷ് (സാധാരണ മട്ടിൽ): ദൈവം അത് കൃത്യമായി എത്തിച്ചുതന്നതാണ്.

ആഖ്യാതാവ്: അവൻ ജീവിച്ചത് വലിയ പദ്ധതികൾ ഇട്ടുകൊണ്ടായിരുന്നില്ല... ദൈവത്തിലുള്ള പൂർണ്ണമായ ആശ്രയത്വം കൊണ്ടായിരുന്നു.

രംഗം **3:** മനുഷ്യരോടുള്ള സ്നേഹം **(1.5** മിനിറ്റ്**)**

[മൃദുവായ വെളിച്ചം. കൂടുതൽ വ്യക്തിപരമായ സംഭാഷണങ്ങൾ.]

യുവാവ് (ഒരു മടിയോടെ): ചേട്ടാ... എനിക്ക് ജീവിതത്തിൽ വലിയൊരു ഒറ്റപ്പെടൽ തോന്നുന്നു...

സുരേഷ് (വളരെ സൗഹൃദത്തോടെ അവന്റെ അരികിലിരുന്ന്): എങ്കിൽ നീ എന്റെ കൂടെ പോര്, നമുക്ക് ഒന്നിച്ച് നടക്കാം.

യുവാവ്: എനിക്ക് എങ്ങനെയാണ് പ്രാർത്ഥിക്കേണ്ടത് എന്ന് പോലും അറിയില്ല...

സുരേഷ്: നമുക്ക് വളരെ ലളിതമായി തുടങ്ങാം... "ഈശോയേ... എന്നെ സഹായിക്കണമേ" എന്ന് മാത്രം പറയൂ.

യുവാവ്: അത്രമാത്രം മതിയോ?

സുരേഷ് (പുഞ്ചിരിക്കുന്നു): അതെ... നമ്മുടെ ചെറിയ പ്രാർത്ഥനകൾ പോലും അവിടുന്ന് കൃത്യമായി മനസ്സിലാക്കും.

ആഖ്യാതാവ്: അവൻ ആരെയും നിർബന്ധിച്ച് മാറ്റാൻ നോക്കിയില്ല...
അവരുടെ കൂടെ ഒരു കൂട്ടുകാരനായി നടക്കുകയാണ് ചെയ്തത്.

രംഗം **4:** സങ്കടങ്ങളുടെ പരീക്ഷണം **(1.5** മിനിറ്റ്**)**

[വെളിച്ചം കുറയുന്നു. ശാന്തവും എന്നാൽ ഗൗരവമുള്ളതുമായ അന്തരീക്ഷം.]

ഭാര്യ (വിഷമത്തോടെ, മൃദുവായി):
സുരേഷേ... നിങ്ങളുടെ ആരോഗ്യം... അത് ഓരോ ദിവസം കഴിയുംതോറും മോശമായി വരികയാണ്...

കൂട്ടുകാരൻ (കാര്യഗൗരവത്തോടെ): നിനക്ക് ഇപ്പോൾ നല്ല വിശ്രമം ആവശ്യമാണ്... ദയവായി ഈ യാത്രകളെല്ലാം ഒന്ന് നിർviewക്കൂ...

സുരേഷ് (ശാന്തമായി, എന്നാൽ ദൃഢതയോടെ): ഞാൻ... ദൈവവചന പ്രഘോഷണം നിർത്തണമെന്നോ?

[ഒരു ചെറിയ നിമിഷം]

കൂട്ടുകാരൻ: നിന്റെ ജീവന്റെ കാര്യമാണ് ഈ പറയുന്നത്!

സുരേഷ് (ഉറച്ച വിശ്വാസത്തോടെ): എന്റെ ഈ ജീവൻ... അത് അവിടുത്തേക്കുള്ളതാണ് (ദൈവത്തിന്റേതാണ്).

ആഖ്യാതാവ്: ശാരീരികമായ വലിയ തളർച്ചയിലും... അവന്റെ ദൈവവിളിക്ക് ഒരു കോട്ടവും സംഭവിച്ചില്ല.

രംഗം **5:** ആ അവസാന നിമിഷങ്ങൾ **(1** മിനിറ്റ്**)**

[മങ്ങിയ വെളിച്ചം. നിശബ്ദമായ അന്തരീക്ഷം. സുരേഷ് ഇരിക്കുകയോ കിടക്കുകയോ ചെയ്യുന്നു.]

ആഖ്യാതാവ് (മൃദുവായി): അങ്ങനെ ആ അവസാന നിമിഷം അടുത്തപ്പോൾ…

കൂട്ടുകാരൻ (പതുക്കെ): സുരേഷേ… നീ എന്താണ് ഈ പിറുപിറുക്കുന്നത്?

സുരേഷ് (ക്ഷീണിച്ച ശബ്ദമെങ്കിലും വ്യക്തമായി വചനം ചൊല്ലുന്നു): "കർത്താവെന്റെ ഇടയനാകുന്നു… എനിക്ക് ഒന്നിനും കുറവുണ്ടാകയില്ല…"

[ഒരു ചെറിയ ഇടവേള]

സുരേഷ്: "മരണനിഴൽ താഴ്വരയിലൂടെയാണ്… ഞാൻ നടക്കുന്നതെങ്കിലും…"

[ശബ്ദം പതുക്കെ കുറഞ്ഞു വരുന്നു]

ആഖ്യാതാവ്: തന്റെ അവസാന ശ്വാസം വരെ…
അവൻ ദൈവത്തിന്റെ തിരുവചനങ്ങൾ പ്രഘോഷിച്ചുകൊണ്ടേയിരുന്നു.

രംഗം **6:** ട്രിസ്റ്റ് **-** ആ വഴിത്തിരിവ് **(2** മിനിറ്റ്**)**

[പൂർണ്ണ നിശബ്ദത. നിശ്ചലമായ രംഗം.]

കൂട്ടുകാരൻ (പതുക്കെ മന്ത്രിക്കുന്നു): അവൻ നമ്മളെ വിട്ടുപോയി…

യുവാവ് (വിഷമത്തോടെ): ഇനി… ആരാണ് നമ്മളെ വഴിനടത്തുക?

ആഖ്യാതാവ് (ശക്തമായ ശബ്ദത്തിൽ): അവന്റെ ശബ്ദം ഇല്ലാതാവുകയാണോ ചെയ്തത്… അതോ ആ തിരുവചനം ഇന്നും ജീവിക്കുകയാണോ?

[മൃദുവായ വെളിച്ചം പതുക്കെ മടങ്ങിവരുന്നു. സുരേഷ് പ്രകാശപൂരിതമായ മുഖത്തോടെ, ശാന്തമായി വീണ്ടും മുന്നോട്ട് വരുന്നു.]

സുരേഷ്: ഞാൻ ഇല്ലാതാകുമ്പോൾ… ദൈവത്തിന്റെ വചനവും അവസാനിക്കും എന്ന് നിങ്ങൾ കരുതിയോ?

കൂട്ടുകാരൻ (ആ സത്യം തിരിച്ചറിഞ്ഞ്): ഇല്ല… അത് ഞങ്ങളിലൂടെ ജീവിക്കുകയാണ്…

യുവാവ്: നിങ്ങൾ ഞങ്ങളെ അത് പഠിപ്പിച്ചു…

ഭാര്യ (ഉറച്ച വിശ്വാസത്തോടെ): നിങ്ങൾ ഞങ്ങളെ അതിനായി ഒരുക്കി…

സുരേഷ്: എങ്കിൽ… ഈ യാത്ര നിങ്ങൾ മുന്നോട്ട് കൊണ്ടുപോവുക.

അന്തിമ സന്ദേശം **(1** മിനിറ്റ്**)**

സുരേഷ് (കാണികളോട്): നിങ്ങൾ തികഞ്ഞവരാകണം എന്നില്ല…

ദൈവത്തിൽ പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുക. അവിടുത്തെ വചനം ധൈര്യത്തോടെ പ്രഘോഷിക്കുക. മനുഷ്യരെ പൂർണ്ണഹൃദയത്തോടെ സ്നേഹിക്കുക.

കൂട്ടുകാരൻ: നമുക്കുള്ളതെല്ലാം നഷ്ടപ്പെടുത്തേണ്ടി വന്നാൽ പോലും അങ്ങനെ ചെയ്യണോ?

സുരേഷ്: അങ്ങനെ ചെയ്യുമ്പോഴാണ് നമ്മുടെ വിശ്വാസം യഥാർത്ഥമായി മാറുന്നത്.

യുവാവ്: ഞങ്ങൾക്കും നിങ്ങളെപ്പോലെ ജീവിക്കാൻ കഴിയുമോ?

സുരേഷ്: നിങ്ങൾ യേശുവിനായി ജീവിക്കുക... അപ്പോൾ നിങ്ങൾക്ക് അത് തീർച്ചയായും സാധിക്കും.

അവസാന വരി (എല്ലാവരും ഒന്നിച്ച് മുന്നോട്ട് വരുന്നു, ശക്തമായ ശബ്ദത്തിൽ)

എല്ലാവരും ഒന്നിച്ച്: "ദൈവത്തിന്റെ തിരുവചനം ഒരിക്കലും അവസാനിക്കുന്നില്ല!"

സമാപന പ്രാർത്ഥന

എല്ലാവരും ഒന്നിച്ച്: "കർത്താവേ, അങ്ങയുടെ തിരുവചനം ധൈര്യത്തോടെ ജീവിതത്തിൽ ജീവിക്കാൻ ഞങ്ങളെയും സഹായിക്കണമേ. ആമേൻ."

അവതരണത്തിനുള്ള ചില പ്രധാന കുറിപ്പുകൾ **(Performance Tips):**

1. സുരേഷ് എന്ന കഥാപാത്രം എപ്പോഴും വളരെ സന്തോഷവാനും, ഊർജ്ജസ്വലനും, ഉള്ളിൽ വലിയ സമാധാനവുമുള്ള ആളായിരിക്കണം.

2. സുരേഷിന്റെ പ്രത്യേകതയായ ആ സ്വാഭാവികമായ ഉച്ചത്തിലുള്ള ചിരി നാടകത്തിന്റെ തുടക്കത്തിൽ കൃത്യമായി ഉപയോഗിക്കുക.

3. രോഗാവസ്ഥ കാണിക്കുന്ന രംഗങ്ങൾ അമിതമായി നാടകീയമാക്കാതെ വളരെ ശാന്തമായി അവതരിപ്പിക്കുക.
4. സങ്കീർത്തനം 23 (ഇടയൻ വചനം) ചൊല്ലുന്ന രംഗം വളരെ പതുക്കെയും ഭക്തിസാന്ദ്രമായും ചെയ്യുക.

5. നാടകത്തിന്റെ അന്തിമ വഴിത്തിരിവ് (Twist) ഒരു വേർപാടിന്റെ സങ്കടത്തിലല്ല, മറിച്ച് വചനം പ്രഘോഷിക്കാനുള്ള വലിയൊരു ആവേശത്തിലാണ് അവസാനിക്കേണ്ടത്.